

Srdce jí prudce bušilo.
Malá, sotva šestiletá Elfka,
jejíž hlavu pokrývala stříbrná kštice,
se chvěla strachem za sametovým závěsem,
přikrývajícím zaprášenou knihovnu.
Věděla, že On už je v místnosti,
i když ho vůbec neslyšela přijít.
Cítila, že o ní určitě ví.

Vysoké kamenné věže trčící z pahorku za
Lesem jako přísně zdvižený ukazovák,
a jejího tajemství se bály veškeré elfské ratolesti.
Nejinak na tom byli i jejich rodiče,
a ti to zase zdědili po svých předcích.
Tajemný a věčně zamračený mág,
který obýval černou věž už od nepaměti,
zavítal do elfských příbytků v Lese jen zřídka.
Zato děti přicházeli k jeho domovu mnohem častěji,
ponejvíc když se nudili a chtěli si užít
nějaké dobrodružství. Stačilo však,
aby čaroděj otevřel dveře,
a malí Elfové pelášili pryč jako o život.
Potom se, zadýchaní a vystrašení,
vzájemně dělili o své zážitky
v bezpečí jejich Lesa.

Ten večer se rozhodla ukázat všem ostatním,
kdo je z jejich party ten nejstatečnější.
To budou valit oči, až jim bude vyprávět,
co v noci, ve věži, zažila.

Když před sebou spatřila pootevřené dveře,
vůbec ji nenapadlo, že její rodiče budou
až do rána umírat strachy. Před očima měla
jen obdivné pohledy jejích vrstevníků,
kteří ji doprovodili až na kraj Lesa
a pak už jen z dálky sledovali, jak se malá,
hbitá postavička blíží ke svému cíli,
a ani při tom nedutali.
Měsíc v úplňku ozařoval krajinu
a přikrýval ji pláštěm utkaným
ze své magické vznešenosti.
Stříbrná hlavička zmizela
v útrobách černé věže
jako světluška v tlamě ropuchy.

Teď, v úkrytu za závěsem v mágově pracovně,
už dobře věděla, že sem neměla chodit,
a přála si, aby uměla vrátit čas.
Po tváři si razila cestu první slza.
Vlastně ani nebyla překvapená,
když čaroděj pomalu odhrnul závěs.
Měla jen zavřené oči a třásla se.
„Co tady děláš?“, uslyšela mágův hlas
a pomalu se podívala do jeho hlubokých očí,
tmavých jako obsidián.
Slova nebyla zlá ani výhružná.

Byla to jenom prostě položená otázka...

1. Zavři oči a nastav dlaň.
Vložím ti do ní obsidián.
Magická slova naplní chrám
a slzy skanou na pentagram.
2. Luna se blíží, až se tají dech.
Tajemství odhalí.
Její stříbro ti ulpí na křídlech.
Zvony zní do dále.
3. Obsidián černý jako noc.
Tvoje srdce už zná tu moc.
Teď víš, co je duše bez těla,
brány si zavřít nesměla.
4. Tohle tajemství nebudeš chtít nikde vyprávět.
Ať ho pozná... ať si ho pozná každý.
Černý obsidián skrývá celý svět.
Ty to teď víš, a víš už to navždy.
5. Otevři oči a ukaž dlaň.
Vezmu si zpátky obsidián.